

En el cas de matrimonis que treballen conjuntament i que volguessin tributar per separat, un d'ells es podria deduir com a màxim, en concepte de despeses, el salari mínim interprofessional, quan el sou real de l'altra persona pot ser més alt, però no se'l podrà deduir perquè hi ha un límit a la baixa que és el salari mínim.

LES SOCIETATS BENEFICIÀRIES

En arribar a l'apartat de Rendiment de Transparència Fiscal, fins ara era relativament fàcil muntar societats beneficiàries per tal de repartir entre els socis de la societat el benefici obtingut. Així, un matrimoni que tingués un negoci posaria en marxa una societat que seria l'encarregada d'explotar el negoci i de pagar els sous. En el moment de tributar, els beneficis es repartirien en funció de la participació de cadascun dels socis en la societat. És el que s'anomena la transparència fiscal i que s'ha ficat tan de moda.

En aquest cas no es grava per l'impost de societat sinó que, via renda, es grava tota la societat, la principal característica de la qual és que no té personalitat jurídica, com és el cas de les Societats Anònimes o les Laborals, sinó que és personalista i tributa en la seva renda personal.

EN EL LÍMIT DE LA LEGALITAT

Una manera de disfressar interessos

podria ser la d'obrir comptes bancaris a nom de persones inventades o falsificant la titularitat de la persona, o bé un compte amb dues firmes, una de les quals correspondria a qui no fa declaració de renda i l'altra la que disposaria d'uns diners no controlats. També hi ha qui obre comptes a nom de familiars que ja estan morts o a nom de persones disminuïdes i que no disposaran mai d'aquells diners.

Per intentar evitar aquests casos, la llei de pressupostos de 1988 preveia que els bancs no podien obrir un compte sense que hi figurés el NIF i donaven un termini de 30 dies per a complimentar les dades. Els titulars, evidentment, no cal que esperin al dia 30 per a donar-les, sinó que en el 30è dia cancel·la el compte i n'obri un altre i disposa de 29 dies més.

Un altre tipus de martingala podria ser la de muntar una societat de transparència fiscal que fos la propietària de l'exploració del negoci però que en la realitat l'exploració del negoci fos privat per als socis de la societat. Llavors es donaria el cas que els ingressos per explotació serien igual a zero i, en canvi, les despeses de manteniment podrien ser molt altes.

Pel que fa a l'apartat d'aliments en l'anul·lació, cas que hi hagi sentència judicial, el cònjuge que hagi de pagar s'ho podrà computar.

Silvia Monfort

Objecció fiscal: l'ètica dels impostos

No busquem el frau ni l'evasió fiscal, però es neguen a cotitzar a Hisenda allò que la llei de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques els reclama. En la darrera dècada han fet presència a Alemanya, Suïssa, Itàlia, Estats Units, Canadà, Gran Bretanya, Bèlgica, Holanda, Japó i Finlàndia. Són els objectors fiscals i han aconseguit fer de la declaració de la renda un instrument de lluita contra l'augment de les despeses militars i la carrera d'armament.

La dinàmica de l'objecció fiscal (OF) és senzilla: una vegada efectuada la declaració de la renda, els objectors fiscals descompten de la quota líquida un percentatge similar al que el govern destina a despeses militars —un 8,5% per al present exercici—. Aquesta quantitat desviada pels objectors és destinada pels diferents centres coordinadors existents en l'estat a projectes alternatius de caràcter social.

L'aparició d'aquest moviment antimilitarista tingué lloc el 1982 a conseqüència

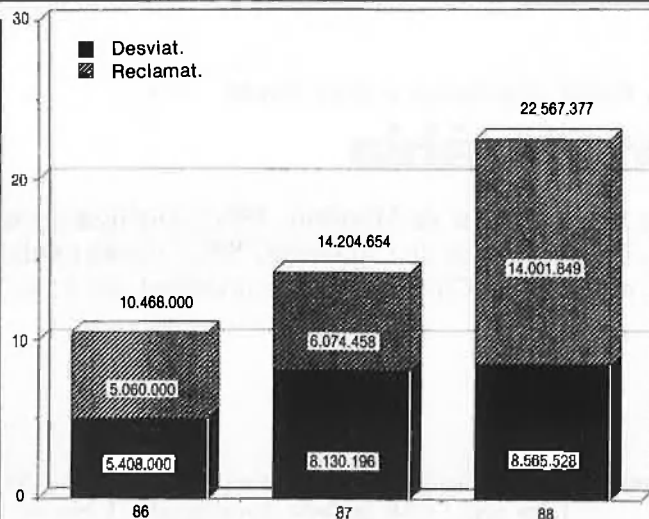
d'una primera campanya impulsada per l'Assemblea Andalus de No-Violència, on apareixien vinculats membres del Moviment d'Objecció de Consciència, persones vinculades al Sindicat d'Obrers del Camp (SOC) i personalitats de la no-violència com Gonzalo Arias. Dos anys després, les accions contra els impostos militars eren replegades per Justícia i Pau de Barcelona, grups pacifistes de Cantàbria i el conjunt del Moviment d'Objecció de Consciència (MOC).

Ja el 1985, el lema «Desarma els teus impostos, fes objecció fiscal» es feia comú a totes les organitzacions integrades a la Coordinadora Estatal d'Organitzacions Pacifistes. Així les coses, el nombre d'objectors fiscals s'ha anat incrementant any rere any. El 1985 es registren vora els 300 casos al conjunt de l'estat, el 1986 la xifra es duplicava, el 1987 el llistó se situava en els 900 objectors i el 1988 se superava la xifra dels 1.000.

La quantitat de diners objectada també ha anat en

augment, tant en els casos en què la declaració és positiva —cal pagar a Hisenda—, com en els casos de declaració negativa —quan Hisenda retorna diners—. En la primera conjuntura és l'objector el que desvia el diners objectats a projectes alternatius i en la segon l'objector exigeix a Hisenda que els desvie la mateixa administració. El 1986 la quantitat objectada a tot l'estat fou de 10 milions de pessetes, 14 milions el 1987 i més de 22 milions l'any últim.

Darrere d'aquests casos hi ha, però, tot un moviment que li presta suport. Així, enguany l'Assemblea d'Objectors Fiscals de Catalunya va presentar una sol·licitud, amb més de 6.700 signatures, davant el Parlament de Catalunya, en la qual es demanava que el seu president tramitara davant el president del Congrés, Felix Pons, el reconeixement del dret a l'objecció fiscal.

Quantitats objectables.

Quant als projectes alternatius finançats pels diners desviats al Fons de Solidaritat d'Objecció Fiscal, apareixen projectes tan variats com la construcció de mòduls escolars a Managua, que permetrien l'escolarització de 1.000 xiquets; el suport d'una cooperativa a Marinaleda (Sevilla); l'alfabetització en campaments

saharauis o la reinserció de drogaaddictes a Madrid.

Malgrat la bona voluntat dels objectors, l'estat ha començat a combatre amb duresa els objectors fiscals. La valenciana Vicenta Martínez, que va desviar, el 1986, 5.179 pessetes de la declaració de renda per a la Cooperativa de Camperols de Marinaleda, va veure embargat

el seu compte corrent per Hisenda per una quantitat de 7.000 pessetes, ja que l'administració ha inclòs també els recàrrecs corresponents. Tant el Tribunal Econòmic-Administratiu com la sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana han desestimats els recursos presentats per aquesta pensionista de 68 anys que en va treballar 15 en una fàbrica de municions.

Aquest embargament s'ha vist seguit d'altres. La clau de l'enfrontament té connotacions jurídiques: mentre els objectors exigeixen una llei que reconegui el dret a l'objecció fiscal, en base a l'article 16.1 de la Constitució, un article fonamental sobre la llibertat de consciència, l'estat esgrimeix l'article 31, on s'especifica que tots els ciutadans han de contribuir a les càrregues públiques. *Albert Vicent*

Seu de la Delegació d'Hisenda a València.

RAFA GIL